

БЕЗСТРАШНИЯТЪ ЮНАКЪ

Една нощ вървъл младъ юнакъ презъ дива гора. Той не се боялъ отъ звѣроветѣ, а ги причаквалъ да си премѣри силата съ тѣхъ, защото съ хората си я билъ измѣрилъ вече, и нѣмало човѣкъ на земята, който да може да го надвие. Като вървълъ, той стигналъ една поляна, огрѣна отъ месечината. На нея играела чудна жена съ наметало, което свѣтѣло като роякъ свѣтулки.

Юнакътъ позналъ, че това е горската самодива и смѣло се хвърлилъ къмъ нея да ѝ отнеме силата. Той смъкналъ наметалото ѝ и го свилъ въ ржцетѣ си като огнено кълбо. Самодивата му се помолила:

— Моля ти се, юначе, върни ми наметалото и искай за него, каквото щешъ. Само ми го дай, защото е моята сила!

— Искамъ, — казалъ юнакътъ — и азъ да нося такова наметало, за да бжда всесиленъ и да не ме олучи човѣшка стрела.

— Добре, — отговорила самодивата. Влѣзъ въ тази хралупа и ще намѣришъ това, което желаешъ.

Юнакътъ влѣзълъ въ хралупата и въ тъмнината видѣлъ единъ подземенъ пламъкъ, който треперѣлъ и го подканвалъ отдалече да го следва. Заслизалъ той по стрѣмни стълби и се намѣрилъ въ тѣсно тъмно подземие. Опипвайки стенитѣ, той вървѣлъ напредъ, натамъ, където го водѣлъ синкавиятъ пламъкъ. Най-после стенитѣ се поразширили, и станало по-свѣтло. Юнакътъ видѣлъ отъ дветѣ си страни дълги редици велможи и рицари, които стояли като вкаменѣли. Въ нозетѣ имъ лежала скъпа плячка, като че ей сега се били завърнали отъ победи. Въ ржцетѣ си държали оржжие, излъскано, готови всѣки мигъ да се хвърлятъ пакъ въ бой. Презъ дългата редица преминалъ юнакътъ, и малкиятъ синъ пламъкъ предъ очитѣ му се превърналъ въ ярка свѣтлина и освѣтилъ пжтя му къмъ царския тронъ. Тржби засвирили при влизането му. Оживѣли и велможитѣ. Медни щитове зазвѣнтѣли, остри копия като гжста гора се издигнали високо нагоре. Снажни воители изпълнили залата. По пжтека отъ знамена и пѣстри хоругви преминалъ юнакътъ и застаналъ предъ царския тронъ. Долу, въ подножието, на каменна маса лежала тежка ризница, изкована отъ злато. Тя блещѣла като жаръ и заслѣпявала очитѣ. Отъ трона заговорилъ великиятъ князь:

— Юначе, ти се намирашъ въ подземното царство на безсмъртнитѣ воители и герои. Тукъ те доведе твоео безстрашие, което надви всички земни сили. Предъ тебъ е ризницата на нашитѣ свещени прадѣди. Отдавна не е имало юнакъ, достоенъ за нея. Облѣчи я и върви къмъ победи. Съ нея нищо не ще те нарани.

Облѣкълъ юнакътъ ризницата и, като опасалъ меча на юнацитѣ, жаденъ за подвизи, поелъ пжтя за горния свѣтъ.

Илина Петрова